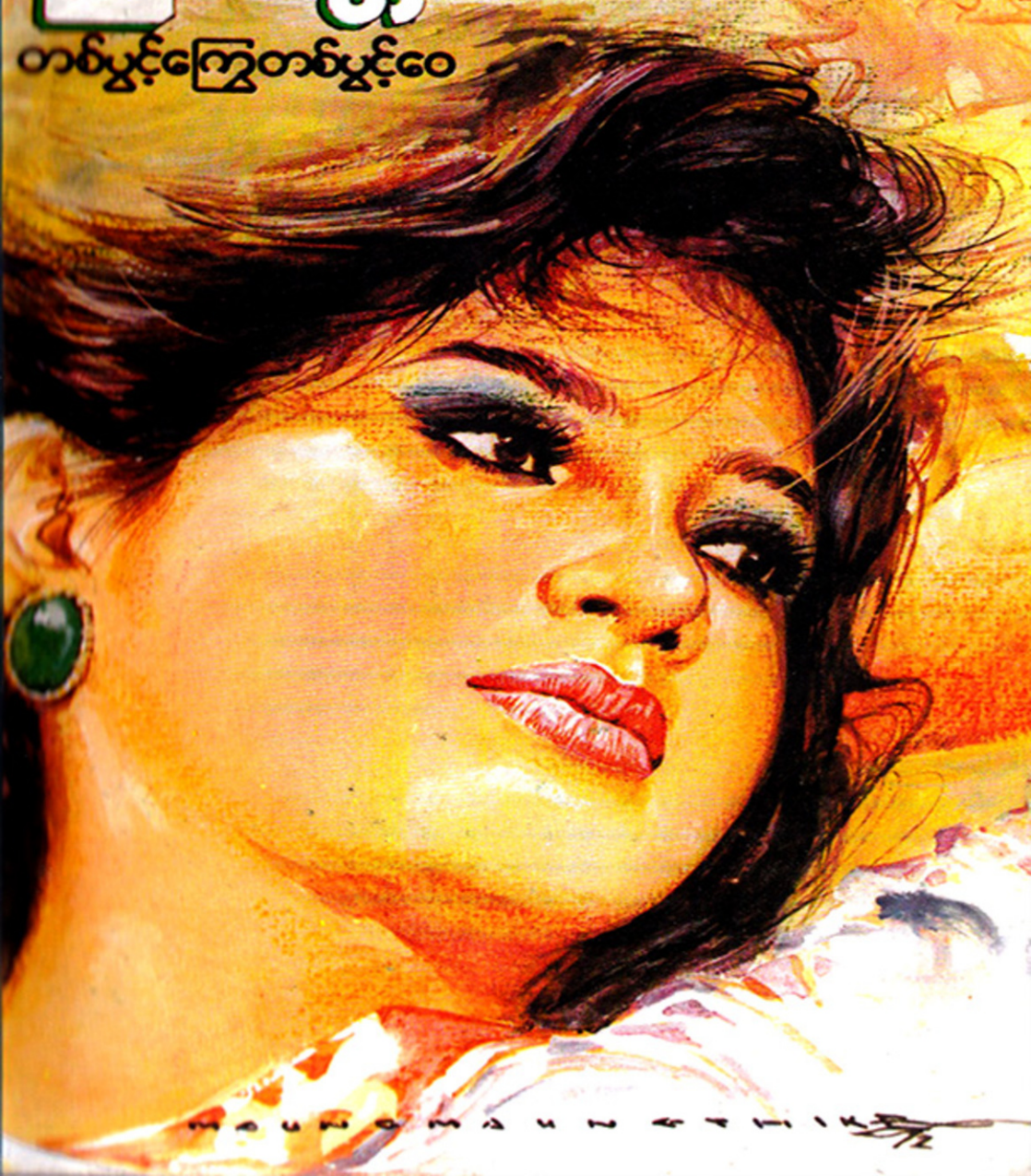

၁၉၈၉ ခုနှစ် နောက်ရက်မှစ၍ ဝတ္ထုဖြင့် တပေမီမာန် ပထမဆုရ
၁၉၉၁ ခုနှစ် နောက်ရက်မှစ၍ ဝတ္ထုဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ပထမဆုရ

မြေဆီ

တစ်ပွင့်ကြွေတစ်ပွင့်ဝေ

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို မလာနိုင်ဘူး မေမေ”

“အဲဒါဆိုလဲ မလာနဲ့ ၊ တစ်သက်လုံး မလာနဲ့ တော့ ဒီလိုပဲ
ဆွေပြတ်မျိုးပြတ်နေတော့ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အမေသေလဲ မလာနဲ့ ပေါ့”

“မေမေရယ်”

ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ညည်းညူလိုက်သည် ။ မိခင်ထံမှ ဤ
ကဲ့သို့ မာကြောသော စကားမျိုးကို တစ်ခါမျှမကြားခဲ့ဖူးပေ။ ဤလောက
ကမ္ဘာမြေပြင်တွင် မေမေသာလျှင် မိမိအား နားလည်ဆုံးသောသူဟု ထင်
မှတ်ခဲ့သည် မှာ မှားလေစွဟု တွေးမိပြီး ဘာမျှ ဆက်မပြောချင်လောက်
အောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။

“သားလေး”

မေမေ၏ ခေါ်သံက နူးညံ့ သိမ်မွေ့သွားပြန်သည် ။

“မေမေက သားကို နားမလည်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး သားရ
ယ်”

သူ၏ အတွေးကို မိခင်က လှမ်းသိ လိုက်လေပြီ။

“အရာရာကို သားအရှုံးပေးပြီး ရင်မဆိုင်ရဲတာ သူများ ဝမ်းသာစရာ
ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ကိုယ်က အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်နေတဲ့ လူပဲ၊ မှားတဲ့
လူကသာ ရှောင်ရမယ့်ကိစ္စကို မှန်တဲ့ သူက ရှောင်နေ တော့ မေမေ့ရင်

ထဲမှာ”

“ဒါနဲ့ မေမေ ... မမလေးရဲ့ အမျိုးသားက ဘယ်သူလဲ”

“သူ့ သူငယ်ချင်း ဇော်ဝင်းပဲလေ၊ သူတို့ မေတ္တာမျှနေတာ ပထမနှစ် ကတည်းကတဲ့ ၊ မမလေး ကတော့ သားကို မျှော်နေမှာ ပဲ”

“ဒီတောင်ငူမြို့ကို သားရောက်တာ တစ်လပဲ ရှိသေးတယ်မေမေ၊ ဘာမှ အနည်မကျသေးဘူး၊ မေမေလာလည်ချင်ရင် မမလေး စေ့စပ်ပွဲပြီးတော့ လာခဲ့နော်”

“ဒါဆို သားမလာတော့ဘူးပေါ့”

“အရင်လူနဲ့ လုပ်ငန်းလွှဲနေရတယ်၊ အခု တောကိုသွားမယ့်ဆဲဆဲ မေ မေ့ကို သတိရလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ”

“အေးအေး ... သားရယ်၊ ရေကို သတိထားသောက်နော် မြွေပါးကင်း ပါးလဲ သတိထား၊ အစားအသောက်က အဆင်ပြေရဲ့ လား၊ မေမေ ငါးပိကြော်တို့ ကြက်သားကြော်တို့ ပို့ပေးဦးမယ်လေ”

မိခင်၏ အာရုံသည် သားအတွက် ပူပန်မှုဘက်သို့ ရောက်သွားသည် မို့ သူက သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ ချလိုက်မိသည် ။

“အရင်က မေမေ ပို့ထားတာတွေတောင် ရှိသေးတယ် မေမေ၊ ဘာမှ ထပ်မပို့ပါနဲ့ ၊ ပြီးတော့ .. အခု သားကို ထမင်းချက်ကျွေးတဲ့ ကရင်အဘိုးကြီးက ထမင်းဟင်းချက် တော်တယ်မေမေ၊ သား မစားဘူး တဲ့ ကရင်ဟင်းတွေ ချက်ကျွေးတယ်၊ သား ဝတောင်ဝ လာပြီ၊ ဒီတစ်ခါ မေမေလာရင် .. ကရင်ဟင်းကောင်းကောင်း စားသွားရမယ်၊ မမလေး ကိုလဲ ပြောလိုက်၊ ဆွေမျိုးတွေ မြင်ဖူးအောင် လာကြည့်ပါဦးလို့ လေ”

“ဟဲ့ ... ဘာ၊ ဘယ်ကဆွေမျိုးတွေလဲ”

“ဪ ... တောထဲက မျောက်တို့ ဆင်တို့ ကို ပြောတာပါ”

“ဪ ... အေးအေး၊ ဟေး ... ဟေး၊ ပြောလိုက်မယ် ... ပြောလိုက်မယ်၊ ကြားရင်တော့ ခြေဆောင့်တော့မှာပဲ”

မိခင်၏ ရယ်မောသံကို ဖုန်းထဲမှာ ကြားလိုက်ရသောအခါမှ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ သူပါ လိုက်ပြီး လိုက်မိသည်။ ။

“ဒါပဲနော် မေမေ၊ သားကို ကားစောင့်နေတယ်၊ သား ဒီကနေ စိတ်နဲ့ မှန်းပြီး မေမေ့ကို ကန်တော့လိုက်ပါတယ်”

“အေး ... အေး၊ သာဓု ... သာဓု ... သာဓု၊ အမေ့သားလေး စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ လိုရာဆန္ဒနဲ့ ပြည့်ဝပြီး မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်ရှိသော ချစ်သူနဲ့ သာ ပေါင်းဖော်ရပါစေ”

“ဟာ ...”

မိခင်၏ နောက်ဆုံးဆုပေးသော စကားသံကြောင့် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီ လာပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကမန်းကတန်းချလိုက်၏။

“မေမေရယ်”

စိတ်ထဲမှ မိခင်အား ရည်စူး၍ တမ်းတလိုက်သည်။ ။ မိခင်အား မတွေ့ရသည် မှာ သုံးနှစ်နီးပါး ရှိပြီ ဖြစ်၏။ မိခင်က သူထံလိုက်လာမည် ပြောသည့် အခါတိုင်းသူက အမျိုးမျိုး လွှဲရှောင်ခဲ့သည်။ ။

“ညီညီရေ ... ပြီးသွားရင် ထမင်းစားစို့”

သူငယ်ချင်း မျိုးအောင်စကားကြောင့် နဖူးမှ စို့ထွက်လာသော ချွေးများကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် သုတ်ရင်းက ...

“ဟူး ... ဇောချွေးပြန်သွားတာပဲကွာ”

“အဘွားကြီးက ငိုသေးလား”

“ငိုတော့မငိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငိုသံပါနေတယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းမသွားတာတောင် အဘွားကြီးကို ခေါ်လိုက်ပါကွာ၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းက ဗန်းမော်ဆိုတော့ ဝေးလွန်းလို့ အဘွားကြီးကို မခေါ်ချင်နေပေါ့ ...၊ ခုဟာက တောင်ငူနဲ့ ရန်ကုန် ဆိုတာ နီးနီးလေးပဲ”

“အင်းလေ ... တစ်နေ့တော့ ခေါ်တာပေါ့”

ထမင်းဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် တိုင်အောင် သူ့စိတ်က ကြည်လင်၍ မသွားပေ။ မိခင်၏ အသံကိုကြားရလျှင် မေ့ပျောက်ထားသော အကြောင်းအရာများက ပြန်လည်၍ နီးထလာပြန်၏။

“စားကွာ ... မင်းကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းတွေ၊ ဒါကဝက်သားနဲ့ တညင်းသီးချက်ထားတာ၊ ဒါကမုန့်လာဥချည်ရည်၊ ဒါကအစိမ်းကြော်၊ ဒီမှာ မင်းကြိုက်တဲ့ သီးစုံသနပ်လေကွာ ဒါကငါ့အကြိုက် ဝက်အူချောင်း၊ ရေတာရှည် လူကြွရှိနေတော့ ဝက်အူချောင်းကို စပါယ်ရှယ် ဝါးရတာပဲ”

မျိုးအောင်က သူ့အာရုံကို ဟင်းများ ဘက် လွှဲပေးလိုက်သည့် တိုင်အောင် သူက ဂူတူတူနှင့် ...

“မမလေးက ဒီအပတ်ထဲမှာ စေ့စပ်မယ်တဲ့ ကရဝိတ်မှာ တဲ့ လေ၊ အဲဒါ ငါ့ကိုခေါ်နေတာ”

မျိုးအောင် သူ့အဖြေကို ကြိုသိနေသောကြောင့် ဘာမျှ ဆက်မမေးတော့ပေ။ သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသောကြောင့် သူ့အား အပြစ်မတင်ရက်တော့။

အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းသော သူ့စိတ်ကို ထပ်မံ၍ ဖြေသိမ့်ပေးခြင်း

မပြုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေသည် ကိုပင် သူက မနေတတ်စွာဖြင့် ...

“ငါမသွားတာ မမှားပါဘူးနော်”

“ငါ့အနေနဲ့ ဆိုရင်တော့ သွားမယ်ညီညီ၊ ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးမျက်နှာပွင့်ရ အောင် ညီအစ်ကိုမောင်နှမ စုံစုံလင်လင်နဲ့ သွားမှာ ပဲ၊ ကိုယ်မခေါ်ချင် မပြောချင်တဲ့ သူ ရှိရင် မပြောဘူး ပေါ့ကွာ”

မျိုးအောင်စကားကြောင့် သူက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ပြီး ...

“ကိုယ့်အသိုက်အဝန်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မတွေ့ရဲ၊ မရင်ဆိုင်ရဲဘူးကွာ ”

သည် လိုတော့လည်း ချစ်သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။

“ကဲ .. မင်းသဘောပေါ့၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေမှ ဘာ စိတ်မကောင်းစရာရှိ လဲ၊ ခုလောလောဆယ် တော့ ထမင်းကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားစမ်းပါကွာ၊ ဒါမှ ချက်ရတဲ့ သူ စိတ်ချမ်းသာမှာ ”

“မင်းမိန်းမ လက်ရာလား”

“ဘယ်ကလာ ... ဒါတွေအားလုံး ငါချက်တာ၊ သူက သူ့ကလေးနှစ် ယောက်နဲ့ ကျောင်းသွားဖို့ နဲ့ ငါ့ကိုတောင် ငရုတ်ဆုံတစ်ချက် မထောင်း ပေးနိုင်ဘူးကွ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ခေါ်ရောပေါ့ကွာ”

“မင်းက ချက်တတ်လို့ လား”

“လိုက်ရှုပ်ဖို့ တော့ ရတာပေါ့”

သူတို့ နှစ်ဦး ထမင်းစားနေစဉ် မျိုးအောင်၏ ဇနီး ဆရာမ မြမြခိုင်နှင့်

ကလေးနှစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“ဟာ ... စားနှင့် နေကြပါလား၊ ခိုင်လဲ ဘာမှ မကူလိုက်ရဘူး၊ စားလို့ ကောင်းရဲ့ လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အခုပဲ ဆွာကို သွားရတော့မှာ ”

“ဟော ဆွာကိုလား၊ ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဆင်မလေး ကေးရှိတယ်၊ သတိသာ ထားပေတော့”

“ဗျာ”

မြမြခိုင်၏ စကားကို နားမလည်စွာနှင့် မေးလိုက်သဖြင့် မျိုးအောင် က ကမန်းကတန်း လက်ကာပြပြီး ...

“အလကားပါကွာ၊ မင်းကို စနေတာပါ၊ လာ ... ဒီမှာ အချို့လာတည်း ကွာ၊ ရေနွေးလဲသောက် ခိုင်ရေ ... ကလေးတွေကို ထမင်းကျွေးတော့ လေ ဆာနေရောပေါ့”

မျိုးအောင်က စကားလမ်းလွဲလိုက်သောကြောင့် သူသည် ဆက်မမေး တော့ပေ။

“တောင်ရိုက် ကမ်းဆင်း၊ ကုန်းကျင်း ချောက်မြောင်း၊ မြောက်တောင် မှ ဝိုင်းဝေ၊ သစ်ပင်တွေနှင့် ၊ ပင်ခြေကျင်းကျင်း၊ ပန်းအင်ကြင်းလဲ၊ ခြေချင်းခိုက်တိ စောင်းကြိုးညှိသို့၊ နှမိနုမျော လွမ်းဖွယ်ပေါစွာ တောင် တောဝန်းကျင်၊ သို့ရာတွင် မူ အကြင်ပျောင်းသူ၊ လွမ်းစေဟူသို့ လျှံဆူ ထွေပြား ငှက်အများ လဲ၊ ပျားသို့ချိုအေးရင်ရှုကြွေးလျက်၊ မောင်ထွေးတို့ လော၊ မယ်တို့ လောဟု သဘောနှုတ်ဆက်၊ မေးကြ လျက်တည့် လင်းဝ တ်တောလျှိုး၊ ဥချိုးငှက်လျှင် ပြေးဆင်းငှက်ခါး သစ်ပင်ဖျားက သိမ်းကြားစွန်ရဲ၊ လင်းမြီးဆွဲလဲ၊ ကျဲကျဲစစ်စစ်၊ မြည်ကျစ်ထိုးဆွပ်၊ မြေဝ

ပ်ဘီလုံး၊ ပြေးတုံးအနီး၊ တောင်သူဘီးလဲ ပျံအားတင့်ရှင့်”

သစ်တင်သော ကားဝါကြီးပေါ်မှ နေ ဖတ်ထားဖူးသော ရှင်မဟာရဌ သာရ၏ ရွှေစက်တော် လားတောလားကို တစ်ပိုင်းတစ်စလေး ရေရွတ် လိုက်၏။

သူ့အဖို့ ဤတောတောင်၏ ရင်ခွင်မှာ အပူ အေးငြိမ်းစေရန် ခိုဝင်ခဲ့ သည် မှာ သုံးနှစ်နီးပါး ရှိလေပြီ

ဤတော ဤတောင်ထဲတွင် အတုအယောင် မေတ္တာမရှိ၊ ဂုဏ်ပကာ သနမရှိ၊ ဟန်ဆောင်မှုမရှိ ပကတိ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်လွန်းလှသဖြင့် မြို့ ပေါ်သို့ တက်ရန်ပင် ဝန်လေးနေမိ၏။

ဆွာသစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းသို့ သွားရန်အတွက် မနက်(၆)နာရီတ ညှင်းက စိုင်းပြင်းနေခဲ့၏။ မနေ့ညက ပျဉ်းမနားရုံးတွင် ပင် အိပ်ရသည် ။ တောထဲသွားရန် ကားမရှိသောကြောင့် ပင် ဖြစ်၏။ ယခု သစ်တင်ရန် ကားကြီးများ အစီအရီထွက်မည်ဖြစ်၍ ပထမဦးဆုံးကားနှင့် ပင် လိုက် လာခဲ့သည် ။

သာဂရကန်ဘေး ကျောက်ခဲစက်လမ်းမှ စ၍ တောထဲဝင်ခဲ့ရာ ဦးစွာ ကျောက်ခင်းလမ်းတွေ့ရ ပြီး နှစ်မိုင်ခန့်သာ ရှိပြီးဖုန်လမ်း၊ သဲလမ်းနှင့် လမ်းကြမ်းထဲ စရောက်ခဲ့သည် ။ နံနက်ခင်း အိပ်ရာထ တွင် နှင်းရည် သောက်သုံးနေသော သစ်ပင်သစ်ရွက်စိမ်းများကို မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့် နေမိ၏။

တစ်စစ သစ်ကြီးဝါးကြီးများ ထူလာသောအခါ နေရောင်ပင် ပျောက် ကွယ်သွားလေ၏။ မတ်စောက်သော တောင်တက်တောင်ဆင်း လမ်းများကား ပို၍ ပင်ပေါများ လာ၏။ ချိုးလင်းပြာ များ ခါစိမ်းငှက်က လေးများက အိပ်ရာထ နံနက်ခင်းကြိုတေး သီဆိုနေရာမှ ကားသံကြား

၍ အလန့် တကြား ထပုံသွားကြသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ အမောက်ရှိပြီး အစိမ်းရောင်၊ အပြာရောင် အမြီးရှည်သော ရစ်ငှက်ကလေးများက ကားရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးသွား၏။

“ဟာ”

သူ့နှုတ်ဖျားမှ ရုတ်တရက် အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသည် ။ ကားရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးသွားသော ယုန်ကလေးအား စွန်တစ်ကောင်က ရုတ်ခနဲ ကုတ်ချီသွားသည် ။

“သွားပြီ၊ သနားပါတယ်ကွာ”

သူ့နှုတ်ဖျားမှ မချီတင်ကဲ ညည်းလိုက်သည် ။

“ဪ ... ဆရာရယ်၊ စွန်ကလဲ ဘယ်အချိန်တည်းက ဆာနေလဲ မသိဘူး၊ စောစော ထချောင်း နေတာ၊ စွန်ကလဲ ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ”

ကားဒရိုင်ဘာက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသော သူ့အား ဖြေသိမ့်လိုက်သည် ။

“အေးပေါ့ဗျာ နှစ်ဖက် မျှတွေးရင်တော့ စိတ်သက်သာပါရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီတောထဲ တောင်ထဲမှာ ဒီလိုမြင်ကွင်းဆိုးတွေ မမြင်ချင်ဘူး၊ ပန်းတွေ၊ သစ်ရွက်တွေ၊ ကျေးငှက်မြည် သံတွေနဲ့ လှပသာယာစေချင်တယ်ဗျာ”

“လောဘ ဒေါသ မောဟကင်းတဲ့ နေရာ၊ ဘယ်နေရာမှ မရှိဘူးထင်ပါရဲ့ နော် ... ဟ .. ဟ”

ရုတ်တရက် ကားကို လမ်းဘေးသို့ ဆွဲချလိုက်ရသည် ။ စက်ဘီးလေးသည် လည်း လမ်းဘေး သို့ ထိုးကျသွားသည် ။

လမ်းအကွေ့တစ်ခုတွင် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသော စက်ဘီးတစ်
စီးကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး ကားမောင်းနေရာမှ လန့်ဖျပ်သွား၏။

“တော်သေးရဲ့ ဘေးမှာ ချောက်မရှိလို့”

လမ်းဘေးကလေးနှစ်သား ကျွန်းပင်လေးကားဘီးအောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ။

“ဟင် ...”

သူက စက်ဘီးသမားကို အပြစ်တင်ရန် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ
ဦးထုပ်ကိုချွတ်လိုက် သဖြင့် ဝဲခနဲကျဆင်းသွားသော
ဆံပင်ထွေးများကြောင့် မိန်းကလေးမှန်း သိလိုက်ရ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နော်မူကေး၊ စောစောစီးစီး ကားကြုံမလိုက်ဘဲ
ဘာလို့ အတင့်ရဲရတာလဲ”

“ဦးလေးညို ဦးလေးညို ကားလာမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်သတင်းရလို့
ကေး စောစော ထွက်လာ တာပါ။ စက်ဘီးစီးချင်လို့ လေ၊ လမ်းရောက်ရ
င် တွေ့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေလို့”

ကားဆရာက အောက်သို့ဆင်းပြီး လဲနေသော စက်ဘီးကိုထောင်မ
တ်လိုက်၏။

“နင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အကျတော်သွားတာပေါ့၊ ကေးလဲကားသံ
ကြားကြားခြင်း လမ်းဘေးဆွဲ ချတာပဲ၊ ဦးညိုက လမ်းကွေ့မှာ ဟွန်းသံမှ
မပေးတာ”

“ဟိုကနေ ဘာကားမှ ထွက်မလာဘူးဆိုပြီး အေးနေတာ၊ ပြီးတော့ စ

ကားကောင်းနေလို့ ”

အချင်းချင်း အပြစ်မတင်ဘဲ ရယ်မောလျက် ဦးညိုက စက်ဘီးကို သူတို့ နောက်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်၏။

“ကေး နောက်ခန်းမှာ ပဲထိုင်မယ်၊ စက်ဘီးထိန်းရင်းနဲ့ ”

နောက်ခန်း ဆိုသော်လည်း ကားရှေ့ခန်းနှင့် ဆိုဖာခုံသာခြားသည် ။

“နင့်စက်ဘီးတော့ ကွေးသွားပြီ”

“ခင်ဗျားတို့ စက်ဘီးကွေးတာ အရေးမကြီးဘူး ကိုညို၊ စောစောက ခင်ဗျားကားကြီး လမ်းဘေးကိုဆွဲချရတာ ဘေးမှာ ချောက်ဆိုရင် သိန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ ဒီကားကြီးသွားမှာ ပဲ၊ ခင်ဗျားရော ကျုပ်ရော သေမှာ ပဲ၊ အခုတော့ လေးနှစ်ပြုစုထားတဲ့ ကျွန်းပင်တော့ သွားတာပဲပေါ့”

စကားတစ်လုံးမျှမပြောဘဲ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဦးညိုရော ကေးဆိုသော မိန်းကလေးပါ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည် ။ နောက်မှ ဦးညိုက ဖြည်းဖြည်းလေးလေးနှင့် သူ့အား တောင်းပန်လိုက်သည် ။

“ကျွန်တော် ဟွန်းမတီးမိတဲ့ အပြစ်ပါဆရာ”

“ မဟုတ်ဘူး ဦးလေးညို၊ ကုန်းဆင်းလဲဖြစ် လမ်းကွေ့လဲဖြစ် ဆိုတော့ ရုတ်တရက် တိုးမိတာ ပေါ့၊ ခါတိုင်းလဲ ကေး ဒီလိုပဲ လိုက်နေကျပဲ၊ အခု ဘာမှ မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား ဒါဆိုပြီးရောပေါ့”

“အာဂလေးပဲ”ဟု စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်လျက်

“ဘာမှ မဖြစ်လို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ကဲ ... အခု မင်း ဘာလိုက်လုပ်

မှာ လဲ၊ တောထဲမှာ ယောက်ျားတွေချည်းပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

“ဟို .. ဟို .. သူကလေ၊ ဆင်ပိုင်ရှင် ဦးစောအယ်ဒိုး မြေးလေးပါ၊ သူဒီလိုပဲ တောထဲကို ခဏ ခဏ လာနေကြပါ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းကလာနေတာ အခု တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန် ဖြစ်လို့ တောထဲ က ဆင်တွေကျန်းမာရေးကို လာကြည့်တာပါ”

ဦးညိုက သူစိတ်တိုနေမှန်းသိ၍ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်အောင် ရှင်းပြလိုက်သည်။ ။

“အစိုးရက ဒီနယ်မြေမှာ ဆေးကုရမယ်လို့ တရားဝင် ခန့်ထားလို့လား၊ မခန့်ထားသေးဘဲနဲ့ ဘာမှ လက်တည့်မစမ်းပါနဲ့ ၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျုပ်တာဝန်မယူနိုင်ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် နော်မူကေး ဆတ်ခနဲ ရှေ့သို့ကုန်း၍

“ဒီမှာ ... လက်တည့်စမ်းရအောင် ကျွန်မက ကျောင်းဆင်းပြီးကာစ လက်မှတ်မရသေးတဲ့ ရမ်းကု မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီနယ်မြေမှာ တာဝန်ကျကျမကျကျ၊ ကျွန်မလာမှာ ပဲ၊ ဒီဝိုင်းထဲမှာ ကျွန်မဆင်တွေ အများကြီးပဲ၊ သူတို့ ကျန်းမာရေးအတွက် ကျွန်မဘာသာတာဝန်ယူတာ ဆေးကုခံ ရှင့်ဆီကမယူပါဘူး စိတ်ချနေ”

“ဒါဆိုလဲ ပြီးရောပေါ့၊ ခင်ဗျားက မိန်းကလေးဆိုတော့ ကျုပ်အဖို့ သိပ်တာဝန်ကြီးတယ်”

“သူက ... ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီတောထဲကို သူ့အဘိုးနဲ့ ခဏခဏလိုက်လာတာ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ပေါ်မှာ တင် ကြီးလာတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ သူ့အတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့ ဆရာ”

သူ ဘာစကားမျှ ပြောစရာမရှိတော့ပေ။ စောစောက ကြည်လင်လန်းဆန်းနေသော သူ့စိတ် အစဉ်တို့ နောက်ကျိသွားလေပြီ။ လမ်းမှာ ကမူများ ။ တောင်အတက်အဆင်းနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းများကြောင့် နောက်ခန်းမှ နော်မူကေးနှင့် စက်ဘီးမှာ တဒုန်းဒုန်း မြည်နေ၏။

“ဒီရွာက ဘာရွာလဲ ဦးညို”

လမ်းဘေးတွင် တောင်ယာလုပ်ရင်း တဲအိမ် စုစုနှင့် နေထိုင်ကြသော ရွာလေးကို လှမ်းမြင်ရ သဖြင့် မေးလိုက်သည် ။ ထိုရွာလေးသည် အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်ခန့် ရှိ၏။

“လှည်းပွဲကြီးလို့ ခေါ်ကြတာပဲဆရာ၊ တောင်ယာလုပ်ရင်း လှည့်နေတာပဲ၊ နောက် သူနဲ့ ကပ် လိုက်တဲ့ ရွာက လှည်းပွဲလေးတဲ့ ၊ သူတို့ လဲ တောင်ယာလုပ်ကြတာပဲ၊ ဒီကြံပင်တွေက သူတို့ စိုက်ထားတာပေါ့”

“အတော်ဝေးတာပဲနော် ဦးညို၊ လမ်းက တအားကြမ်းတာကိုး၊ အုတ်တွင်းဘက်က ကြက်လျှာတောထက်တောင် ကြမ်းတာပဲ”

“ဆရာက ကြက်လျှာတော့ ရောက်ဖူးပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ရောက်ကာစက လိုက်သွားတာ၊ ဟိုဘက်ကလဲ တစ်မျိုးသာယာတာပဲ၊ ဒီဘက် ကြတော့ သိပ်တောနက်တာပဲနော် ဗန်းမော်ဘက်ကလိုပဲ စိမ့်နေတာ”

သူနေခဲ့သော ဗန်းမော်သစ်တောကို တမ်းတလိုက်သည် ။ ဗန်းမော်သစ်တောထဲ၌ လည်း သူ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေခဲ့သည် ။ သူ့ကဲ့သို့ နယ်တာဝန်ခံ ဒုတိယမန်နေဂျာအဖို့ သစ်တောထဲတွင် အစဉ်အမြဲ မနေထိုင်ဘဲ မြို့ရုံးနှင့် အသွားအပြန်ရှိသော်လည်း သူကား တောထဲတွင် သာ အခြေစိုက်ပြီး မြို့ရုံးသို့ ကိစ္စရှိမှ သာ သွားသည် ၊

ထို့ကြောင့် သူ့သဘော သူ့နေရာ ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းသိပြီး သူ့တာဝန် ပိုက်နက် ကျွန်းပင်များ၊ ဆင်များ၊ လုပ်သားများ နှင့် အလွန် ရင်းနှီးခဲ့၏။

ယခုလည်း သူပိုင်သော ပစ္စည်းအားလုံးကို တောထဲသို့ ယူလာခဲ့သည်။ ဆွာရုံး၌ ဘာမှ မထားခဲ့ပေ။

“ဒီနေရာလေးက နွေမှာ ရေရှားတယ်ဆရာ၊ လက်ယက်ကျင်းနဲ့ ဝွေးချောင်းပဲ အားကိုးနေရ တာ၊ ဝွေးချောင်းကလဲ အထက်ဘက်မှာ ပဲ ရေရှိတာ၊ စခန်းနားမှာ ရေမရှိတော့ဘူး”

“ဟာ ... အဲဒါတော့ သိပ်မနိပ်ဘူးဦးညိ၊ ကျွန်တော်က ရေသိပ်ကြိုက်တာဗျ၊ ရေကို ခဏခဏ ချိုးနေချင်တာ”

ကားပေါ်မှ ဆီးကြည့်လိုက်ရာ ဝွေးချောင်း နံဘေးမှာ လက်ယက်ကျင်းကလေးများ အများ အပြား တူးထားသည် ကို တွေ့ရ၏။

“အထက်မှာ ပေါပါတယ်ဗျ”

“စခန်းက ရွာနားနီးတော့ ရှုပ်တယ်၊ စခန်းက သီးသန့်ရှိနေမှ ကောင်းတာပဲ”

“အဲဒီရွာက လူတွေတော်တော်များများက စခန်းက လူတွေပါပဲဆရာ၊ သူတို့ က မိသားစု အလိုက် အိုးမကွာ အိမ်မကွာ အလုပ်လုပ်ရင်း လုပ်ကိုင်စားနေကြတာ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါဆို အလုပ်သမားဝင်းပဲပေါ့”

ရွာတွင်းသို့ ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ စခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ကားရပ်ရပ်ခြင်း သူက အရင်ခုနစ်ဆင်း လိုက်သည် ။ လေးနာရီနီးပါး ထိုင်လာရသဖြင့် အတော်လေး ညောင်းတောင့်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှမ

ပြောဘဲ စခန်းပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကိုသာ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

စခန်းတဲများက ဂွေးချောင်းနံဘေးမှာ ရှိပြီး ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ဆင်ခြေလျှောတွင် ငှက်ပျောပင်များ စိုက်ထားသည် ကို တွေ့ရ၏။ ချောင်းနံဘေး သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဆင်လေးငါး ကောင် ဝပ်နေ၏။

“လှသန်းရင် ...”

သူက ဆင်များကို ငေးနေစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး ခေါ်သံနှင့် အတူ ဆင်မ လေးတစ်ကောင်မှာ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်၏။

“နော်မူကေး သောင်ပြင်တစ်လျှောက် ဆင်မလေးထံ ပြေးသွားစဉ် ဆင်မလေးကလဲ တကျီ ကျီအော်ကာ နော်မူကေးဆီသို့ လှမ်းသွားသည် ။ အနားရောက်သောအခါ ဆင်မလေး၏ နှာမောင်းကို ပွေ့ဖက်ကာ ပါးနှင့် ပွတ်သပ်နေ၏။ ရုတ်တရက်မြင်တွေ့ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲ အေးမြ သွားသည် ။ လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့ ၏ ရင်းနှီးမှုမေတ္တာမြင်ကွင်းလေးကို သူ ခေတ္တငေးနေမိ၏။

“ပန်းအိဖြူမှာ လဲ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် ကြောင်ကလေး၊ ခွေးကလေးများကို ပွေ့ဖက် နှမ်းရှုပ်တတ်သော ပန်းအိဖြူကို မြင်ယောင်လာမိသည် ။ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ ချလိုက်ပြီး မြင်ကွင်းအစုံကို ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့၏။

“ခုထက်ထိ မေ့ပျောက်မရသေးပါလား၊ ပန်းအိဖြူရယ်”

